

Sygn. akt III AUa 3706/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Ewa Jankowska

Sędziowie: SA Grażyna Bobrowska

SO del. Ewa Stryczyńska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 r. w Warszawie

sprawy J. S.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji J. S. oraz Dyrektora Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 września 2012 r. sygn. akt XIII U 7427/10

I. umarza postępowanie apelacyjne w odniesieniu do apelacji J. S.;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że oddala odwołanie J. S. dotyczące okresu służby od 15 kwietnia 1982 r. do 10 lutego 1990 r.

III. zasądza od J. S. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III AUa 3706/12

UZASADNIENIE

J. S. odwołał się od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z 19 października 2009r., w której dokonano ponownego ustalenia wysokości jego emerytury policyjnej, określając ją od 1 stycznia 2010r. na kwotę 1959,35 zł. Odwołujący się wniósł o zmianę decyzji poprzez przyznanie nieobniżonej emerytury policyjnej naliczonej w wysokości 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i 2,6% podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby, z uwzględnieniem okresów składkowych i nieskładkowych oraz przysługujących podwyższeń. Odwołujący się kwestionował zaliczenie mu służby w okresie od 15

kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. w Głównym Inspektoracie Ministra do służby w organach bezpieczeństwa państwa.

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wniosł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 21 września 2012r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie w zakresie uwzględnionym decyzją z 9 lutego 2012r., zmienił decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z 19 października 2009r. (nr (...)) w ten sposób, że okres służby J. S. od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. zaliczył do wysługi emerytalnej według współczynnika 2,6% podstawy wymiaru emerytury za każdy rok służby, a w pozostałym zakresie oddalił odwołanie oraz przyznał organowi rentowemu od J. S. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne:

W okresie przyjętym za podstawę wydanej przez organ rentowy decyzji J. S. pełnił służbę od 14 stycznia 1959r. do 30 listopada 1961r. w Referacie (...) Komendy Powiatowej Milicji Obywatelskiej w P. najpierw na stanowisku oficera operacyjnego na wolnym etacie starszego oficera operacyjnego, a od 1 lipca 1961r. na stanowisku oficera operacyjnego, od 1 grudnia 1961r. został zaliczony w stan słuchaczy Rocznej Oficerskiej Szkoły Funkcjonariuszy (...) Wyszkozenia MSW w L., od 3 sierpnia 1962r. pozostawał w dyspozycji Komendanta Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w W., od 1 września 1962r. pełnił służbę w Referacie(...) Komendy Powiatowej Milicji Obywatelskiej w P. na stanowisku oficera operacyjnego na wolnym etacie starszego oficera operacyjnego będąc przydzielonym do pracy w Referacie (...) Komendy Powiatowej Milicji Obywatelskiej w P., od 1 października 1962r. do 31 lipca 1965r. kontynuował służbę w w/w Referacie na stanowisku oficera operacyjnego na wolnym etacie starszego oficera operacyjnego, od 1 września 1966r. do 31 maja 1975r. pełnił służbę w Wydziale(...) Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w W. najpierw na stanowisku oficera operacyjnego, od 1 sierpnia 1967r. na stanowisku inspektora operacyjnego, od 1 sierpnia 1970r. na stanowisku inspektora na wolnym etacie starszego inspektora, od 1 kwietnia 1972r. na stanowisku starszego inspektora, od 1 listopada 1973r. na stanowisku Kierownika Grupy, od 1 czerwca 1975r. pełnił służbę w Zespole (...) (...) Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w S. na stanowisku starszego inspektora, od 15 września 1977r. pełnił służbę w (...) A Komendy Stołecznej Milicji Obywatelskiej w W. na stanowisku starszego inspektora na wolnym etacie starszego inspektora (...), po czym od 1 grudnia 1977r. kontynuował służbę w tej jednostce na stanowisku starszego inspektora, od 5 października 1978r. został zaliczony w etatowy stan studentów Akademii Spraw Wewnętrznych, od 7 maja 1981r. pełnił służbę w (...) Departamentu Spraw Wewnętrznych na stanowisku inspektora, a od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. w Wydziale(...)Ministra Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na stanowisku starszego inspektora, przy czym od 16 grudnia 1986r. na stanowisku specjalisty.

Decyzją z 7 marca 1990r. odwołującemu się przyznano prawo do emerytury milicyjnej, która z tytułu wysługi lat wyniosła 94% podstawy wymiaru.

W związku z wejściem w życie ustawy z 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) organ rentowy otrzymał informację z Instytutu Pamięci Narodowej z 8 września 2009r. o przebiegu służby odwołującego się w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, sporządzoną na podstawie akt osobowych. Z dokumentacji tej wynikało, że odwołujący się w okresie od 14

stycznia 1959r. do 10 lutego 1990r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa (...).

Wobec powyższego Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. decyzją z 19 października 2009r. dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej J. S., określając ją od 1 stycznia 2010r. na kwotę 1959,35 zł. Wskaźnik podstawy wymiaru emerytury odwołującego się za okres służby w organach bezpieczeństwa obniżono z 2,6 % podstawy wymiaru do 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok służby we wskazanym okresie. Ponownie ustalona wysokość emerytury wyniosła od 1 stycznia 2010r. 40,82% podstawy wymiaru.

Ponadto decyzją z 9 lutego 2012r. pozwany organ rentowy dokonał zmiany świadczenia odwołującego się w związku z wydaniem przez IPN nowej informacji o przebiegu służby z 17 stycznia 2012r., potwierdzającej okres służby odwołującego się w organach bezpieczeństwa państwa od 14 stycznia 1959 r. do 31 lipca 1965r. i od 1 września 1966r. do 10 lutego 1990r. Ponownie ustalona wysokość emerytury wyniosła 42,88% podstawy wymiaru. Organ rentowy w piśmie procesowym z 7 marca 2012r. wniósł o umorzenie postępowania w zakresie uwzględnionym decyzją z 9 lutego 2012r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach rentowych, których treść nie budziła wątpliwości, nie były one także kwestionowane przez żadną ze stron.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W dniu 16 marca 2009 r. weszła w życie ustawa z 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) (Dz. U. Nr 24, poz. 145), która wprowadziła do ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) (Dz. U. Nr 8, poz. 67 ze zm.) przepis art. 15 b, określający zasady obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed 2 stycznia 1999r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990(...) (Dz. U. Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Zgodnie z art. 2 ustawy z 18 października 2006r., organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są: Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego, Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego, Komitet do spraw Bezpieczeństwa Publicznego, jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954r., instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych, Akademia Spraw Wewnętrznych, Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza, Zarząd Główny Służby Wewnętrznej Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki, Informacja Wojskowa, Wojskowa Służba Wewnętrzna, Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych.

Zgodnie z art. 2 ust. 3, jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami

W myśl § 14 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18 października 2004r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji (...) (Dz.U. Nr 239, poz. 2404) środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy.

Art. 13 a ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) stanowi, że na wniosek organu emerytalnego właściwego według niniejszej ustawy, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa (...). Zgodnie z art. 13a ust. 5, informacja ta jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, o których mowa w art. 12.

Zgodnie z art. 15b ust. 1 powołanej wyżej ustawy, w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa (...) i która pozostawała w służbie przed 2 stycznia 1999r., emerytura wynosi: 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Art. 15b ust. 2 stanowi, że przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio.

Zgodnie z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i odpowiednio wzrasta wg zasad wskazanych w tym przepisie.

Sąd podkreślił, że kwestia zgodności art. 15 b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji była badana przez Trybunał Konstytucyjny pod kątem zgodności z ustawą zasadniczą. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 24 lutego 2010r. uznał, że art. 15 b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że z konstytucyjnej zasady zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa nie wynika w żaden sposób, że każdy, bez względu na cechujące go właściwości, może zakładać, że unormowanie jego praw socjalnych nie ulegnie nigdy w przyszłości zmianie na jego niekorzyść. Jego zdaniem ustawodawca był upoważniony mimo upływu 19 lat od zmiany ustrojowej do wprowadzenia regulacji obniżających w racjonalnie miarkowany sposób świadczenia emerytalne za okres służby w organach bezpieczeństwa publicznego, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa (...). Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że zasada ochrony praw nabytych zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczenia praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zaznaczył, iż ochrona praw nabytych nie oznacza nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych, jeżeli przemawiają za tym inne zasady, normy lub wartości konstytucyjne. Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego zasada ochrony praw nabytych nie ma

zastosowania do praw nabytych niesłusznie lub niegodziwie, a także praw nie mających oparcia w założeniach obowiązującego w dacie orzekania porządku konstytucyjnego (vide orzeczenie z 11 lutego 1992 r., sygn. K 14/91, OTK w 1992 r. cz. I; wyrok z 23 listopada 1998 r., sygn. SK 7/98, OTK ZU nr 7/1997, poz. 114; wyrok z 22 czerwca 1999 r., sygn. K 5/99, OTK ZU nr 5/1999, poz. 100). Trybunał podkreślił, że chroniąc prawa nabyte nie można przyjąć, że każda zmiana istniejącej regulacji, która byłaby zmianą na niekorzyść pewnej grupy obywateli, jest ustawodawczo zakazana, w związku z czym nie ma też wystarczających podstaw, aby twierdzić, że ustawodawca nie może ocenić negatywnie dokonanych wcześniej rozwiązań legislacyjnych. W opinii Trybunału prawa emerytalne nabyte przez adresatów kwestionowanych przepisów zostały nabyte niegodziwie w związku z czym służba w instytucjach i organach państwa, które systemowo naruszały przyrodzone prawa człowieka i rządy prawa nie może w demokratycznym państwie prawnym uzasadniać roszczeń do utrzymania uzyskanych wcześniej przywilejów. Zdaniem Trybunału ustawodawca, ograniczając w zakwestionowanych przepisach niesłusznie nabyte przywileje emerytalne funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, sięgnął do środka adekwatnego dla uzyskania usprawiedliwionego celu, uczynił to zarazem w sposób możliwie najmniej uciążliwy dla adresatów zakwestionowanych norm.

Zdaniem Trybunału ustawodawca nie przekroczył kompetencji władzy ustawodawczej przewidzianych w Konstytucji. Kwestionowane przepisy nie przewidują wymierzania zbiorowej kary funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, a jedynie obniżenie im uprzywilejowanych świadczeń emerytalnych do poziomu średniej emerytury powszechnej.

Ustawodawca nie naruszył też zasady równości. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż zasady tej wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej kategorii, a zatem wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary. Jeżeli zatem prawodawca różnicuje podmioty prawa, które charakteryzują się wspólną cechą istotną to wprowadza odstępstwo od zasady równości. Zdaniem Trybunału jednak takie odstępstwo nie musi oznaczać naruszenia art. 32 Konstytucji. W opinii Trybunału jest ono dopuszczalne, jeżeli kryterium różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz dodatkowo kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Wspólną cechą wszystkich funkcjonariuszy bezpieczeństwa Polski Ludowej jest ich służba w określonych w ustawie organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Ta cecha różni istotnie funkcjonariuszy od pozostałych funkcjonariuszy służb mundurowych przed 1990r. Ustawodawca przyjmawszy wspólną cechą istotną, w sposób jednakowy potraktował funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej.

Powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011r. (sygn.akt II UZP 2/11) Sąd Okręgowy wskazał, że art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji jest przepisem szczególnym w porównaniu do art. 15 w/w ustawy, zmienia zasady liczenia emerytury policyjnej dla określonej grupy osób. Treść art. 15b ust. 1 odnosi się do okresów służby w określonym charakterze, która w innej sytuacji (gdyby nie była to służba w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990) stanowiłaby 40% podstawy wymiaru za 15 lat służby (przeciętnie 2,6% za każdy rok) i po 2,6 % podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby. Ust. 2 tego przepisu mówi o odpowiednim stosowaniu przepisów art. 14 i 15, co oznacza, że nie zmieniono zasad liczenia emerytur policyjnych w innych przypadkach, tj. np.: doliczania do wysługi emerytalnej okresów przypadających po zwolnieniu ze służby, uwzględniania okresów

składkowych i nieskładkowych poprzedzających służbę itd. Dyspozycja art. 15 nie może być sprowadzona do ustalenia wysokości emerytury jako odpowiadającej 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby, a norma zawarta w art. 15b ust. 2 przewidująca odpowiednie stosowanie przepisów art. 14 i 15 nie może być sprowadzona do prostej konkluzji, że również w przypadku funkcjonariuszy, którzy pełnili służbę w organach bezpieczeństwa państwa, zastosowanie znajdzie gwarancja ustanowiona w ust. 1 art. 15. W tezie powołanej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa (...) (Dz. U. z 2007r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji ...) (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

Sąd stwierdził, że okres służby pełnionej przez odwołującego się poza okresem od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. mieści się w katalogu organów wymienionych w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji (...), ustawodawca nie przewidział różnicowania wysokości emerytury policyjnej w zależności od stanowiska i Wydziału, jakie dany funkcjonariusz organów bezpieczeństwa zajmował w czasie służby. Zgodnie ze strukturą organizacyjną Służby Bezpieczeństwa na poziomie centralnym istniały departamenty i biura MSW. Ich zadania w terenie realizowały odpowiednie jednostki ulokowane w Komendach Wojewódzkich MO. 1 sierpnia 1983r. Komendy przemianowano na Wojewódzkie Urzędy Spraw Wewnętrznych. Na niższym szczeblu, w Komendach Powiatowych i Miejskich MO funkcjonowały Referaty ds. SB (z grupami operacyjnymi, paszportów i dowodów osobistych, rejestracji cudzoziemców, (...), W). Pion (...) (kontrwywiad) składał się z Departamentu (...) MSW (1956-1990) oraz Wydziałów(...) w KW (...), natomiast Pion (...) (walka z działalnością antypaństwową w kraju) składał się z Departamentu (...)MSW (1956-1989) oraz z Wydziałów(...) KW (...) (w większych województwach również Wydział (...) KW (...)).

Sąd wskazał, że odwołujący się w okresie od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. pełnił służbę w (...) Inspektoracie Ministra Spraw Wewnętrznych, który został powołany do zadań inspekcijno-kontrolnych w jednostkach organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych i jako jednostka zwierzchniej kontroli instytucjonalnej odpowiedzialny był za ukierunkowanie i koordynację działalności wszystkich komórek kontrolnych resortu.

(...) Inspektorat Ministra Spraw Wewnętrznych z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa Służba Bezpieczeństwa nie został rozwiązany, lecz dalej funkcjonował pod nieco zmienioną nazwą w strukturach Urzędu Ochrony Państwa i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Sąd wskazał ponadto, że w instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej, dotyczącej weryfikacji przydatności byłych funkcjonariuszy SB do służby w UOP, policji lub Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Główny Inspektorat Ministra nie jest wymieniony jako jednostka SB.

Wobec powyższego Sąd stwierdził, że skoro Główny Inspektorat Ministra Spraw Wewnętrznych nie może zostać uznany za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa (...), do którego w tym zakresie odsyła ustawa z 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) to okres pełnienia służby w tej jednostce nie może być utożsamiany z okresem „pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa”, o którym mowa w art. 15 b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) i nie może skutkować obniżeniem wskaźnika podstawy wymiaru emerytury z 2,6 % do 0,7 %.

Sąd uwzględniając przywołane przepisy dotyczące powołania i dalszego funkcjonowania Głównego Inspektoratu Ministra Spraw Wewnętrznych uznał, że nie zachodzą przesłanki wymienione w art. 15b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994r., co skutkowałoby liczeniem do wysługi emerytalnej okresu służby w Głównym Inspektoracie Ministra Spraw Wewnętrznych po 0,7%. Powyższe stanowisko uzasadniało zmianę zaskarżonych decyzji w części dotyczącej okresu od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. i zachowanie do wyliczenia tego okresu po 2,6% podstawy wymiaru emerytury, dlatego też na podstawie art. 47714 § 1 i 2 k.p.c., Sąd Okręgowy częściowo zmienił zaskarżoną decyzję, częściowo zaś oddalił odwołanie.

Ponadto Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 47713 k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Z tych względów Sąd Okręgowy w pkt. 1 sentencji wyroku na podstawie art. 47713 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie uwzględnionym decyzją z 9 lutego 2012r.

O kosztach zastępstwa prawnego Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniosły obie strony.

Odwołujący się J. S. zaskarżył apelacją wyrok Sądu Okręgowego „w całości” z wyłączeniem punktu 1 dotyczącego umorzenia postępowania w zakresie uwzględnionym decyzją organu z 9 lutego 2012r. oraz z wyłączeniem punktu 2 zawierającego zmianę decyzji emerytalnej na korzyść odwołującego w ten sposób, że okres służby w Głównym Inspektoracie Ministra Spraw Wewnętrznych (tj. od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r.) zaliczono do wysługi emerytalnej wg współczynnika 2,6% podstawy wymiaru za każdy rok służby z zastrzeżeniem, że nie została rozstrzygnięta kwestia wypłacenia ustawowych odsetek za zwłokę oraz odpowiednich waloryzacji. Odwołujący się zarzucił wyrokowi nieustosunkowanie się do wszystkich zarzutów wymienionych w odwołaniu, a w szczególności do zarzutu dyskryminacji i do zarzutów naruszenia zasad zawartych w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz Protokole 1 do Konwencji, tj: art. 8 Konwencji - poprzez niezapewnienie prawa do poszanowania sfery życia prywatnego odwołującego w ten sposób, że przypisano mu zbiorowo i ustawowo cechy wymienione w preambule ustawy nie zapewniając możliwości weryfikacji; art. 6 Konwencji oraz art. 6 pkt 2 Konwencji poprzez pozbawienie odwołującego realnego dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz złamanie zasady domniemania niewinności; art. 13 Konwencji w związku z art. 8 poprzez niezapewnienie środka odwoławczego umożliwiającego zakwestionowanie wprowadzonej ustawą odpowiedzialności zbiorowej; art. 1 Protokołu 1 do Konwencji poprzez naruszenie prawa własności w ten sposób, że radykalne obniżenie emerytury nie stanowi o utracie przywileju lecz stanowi sankcję za wykonywanie pracy w służbach; art. 7 Konwencji - poprzez wymierzenie kary bez podstawy prawnej; art. 3. Konwencji - poprzez poniżające traktowanie wyrażające się w przypisaniu zbiorowej odpowiedzialności za popełnianie zbrodni przy jednoczesnym wyjęciu spod prawa; art. 14 Konwencji w związku z art 8 poprzez przypisanie zbiorowej odpowiedzialności nie wszystkim pracownikom służb.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania w całości, a nie tylko częściowo i uchylene decyzji 19 października 2009r. w całości, przywrócenie prawa do emerytury policyjnej w poprzedniej wysokości z

uwzględnieniem wszystkich przysługujących kolejno waloryzacji świadczenia oraz wypłacenie różnicy wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę.

Organ emerytalno – rentowy zaskarżył apelacją punkt 2 wyroku zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 13a ust. 5, art. 15b ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz § 14 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18 października 2004r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji (...), a nadto sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 i oddalenie odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego MSWiA z 19 października 2009r. oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi decyzję w zakresie zasądzenia na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację J. S. organ rentowy wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od odwołującego się na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 grudnia 2013r. J. S. oświadczył, że nie kwestionuje, że okres służby od 14 stycznia 1959r. do 14 kwietnia 1982r. był okresem jego służby w organach bezpieczeństwa państwa i nie domaga się co do tego okresu zmiany zaskarżonego wyroku, wobec czego ostatecznie cofnął swoją apelację. Odwołujący się wniósł także o oddalenie apelacji organu rentowego. Na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2014r. J. S. podtrzymał swoje stanowisko w zakresie cofnięcia apelacji i ponownie wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do cofnięcia apelacji przez J. S. wskazać należy, że stosownie do art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Z brzmienia tego przepisu wynika, że jest to obowiązek sądu, a oświadczenie złożone przez stronę w tym przedmiocie nie podlega jego kontroli na zasadzie odpowiedniego stosowania art. 203 §4 k.p.c. (tak uchwala Sąd Najwyższego z dnia 29 maja 2000r., III CZP 6/00, Prok. i Pr. 2000, Nr 10, poz. 37). Wskazać jednak należy, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ustawodawca wprowadził szczególną regulację stanowiącą w art. 469 k.p.c., że Sąd uznaje za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zawarcie ugody, jak również cofnięcie środka odwoławczego także wtedy, gdy czynność taka naruszałaby słuszny interes ubezpieczonego.

W okolicznościach niniejszej sprawy, Sąd Apelacyjny nie dopatrył się, aby cofnięcie apelacji przez odwołującego się naruszało słuszny jego interes, wobec czego czynność tę uznał za dopuszczalną i z mocy art. 391 § 2 k.p.c. w związku z art. 355 § 1 k.p.c. i w punkcie I wyroku umorzył postępowanie apelacyjne w odniesieniu do apelacji J. S..

Apelacja pozwanego organu okazała się natomiast zasadna, choć nie ze względu na zarzuty i okoliczności w niej podniesione.

Na wstępie wskazać należy, że poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne mające znaczenie dla rozstrzygnięcia, są zasadniczo prawidłowe. Nie było wszakże między stronami sporu co do tego, że odwołujący się w okresie od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. pełnił służbę w Głównym Inspektoracie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenie faktyczne co do przebiegu zatrudnienia odwołującego się w tym okresie wynikają z informacji nadesłanej przez Instytut Pamięci Narodowej na żądanie Sądu Okręgowego, nadto z akt osobowych odwołującego się, potwierdzających zatrudnienie odwołującego się i charakter tego zatrudnienia w w/w okresie. Zgodność treści tych dokumentów z rzeczywistym przebiegiem służby J. S. nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Apelacyjny uznał natomiast, że brak było uzasadnionych przesłanek do zakwalifikowania służby odwołującego się w okresie od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. jako służby pełnionej poza strukturą organów bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art.2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2013r. poz.1388, zwanej ustawą „lustracyjną”). Ocena charakteru Głównego Inspektoratu Ministra Spraw Wewnętrznych dokonana w motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia jest dowolna, gdyż nie znajduje oparcia w dokumentach załączonych do akt sprawy, które Sąd Okręgowy zaliczył w poczet materiału dowodowego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał, że rozpoznanie apelacji organu rentowego wymaga uzupełnienia materiału dowodowego w zakresie pozwalającym na ocenę prawidłowości kwalifikacji jednostki, w której w spornym okresie pełnił służbę odwołujący się. Sąd Apelacyjny zwrócił się wobec powyższego do Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu o nadesłanie w terminie 21 dni pełnej dokumentacji dotyczącej funkcjonowania w zakresie zadań merytorycznych oraz pod względem organizacyjnym, jak również w zakresie podległości Głównego Inspektoratu Ministra Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w szczególności Wydziału I w okresie od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r.

W odpowiedzi na powyższe Instytut Pamięci Narodowej nadesłał w formie uwierzytelnionej kserokopii dokumentację dotyczącą funkcjonowania wymienionej jednostki w okresie od 1965r. do 1990r., w tym: zarządzenie (...) Ministra Spraw Wewnętrznych z 12 lutego 1965r. w sprawie regulaminu organizacyjnego Głównego Inspektoratu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (dalej (...)), wydane na podstawie uchwały Rady Ministrów z 13 grudnia 1956r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych Nr 090/74 z 18 grudnia 1974r. w sprawie regulaminu organizacyjnego (...), zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych Nr 043/76 z 16 czerwca 1976r. zmieniające zarządzenie w sprawie regulaminu organizacyjnego (...), zarządzenie Kierownika Głównego Inspektoratu Ministra Spraw Wewnętrznych z 5 grudnia 1977r. w sprawie szczegółowego zakresu działania komórek organizacyjnych (...), zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zakresu działania członków kierownictwa MSW: (...)z 19 września 1980r., (...)z 27 listopada 1981r., (...) z 12 kwietnia 1983r. Nr (...) z 30 grudnia 1983r., (...) z 13 lutego 1985r., (...)z 18 lipca 1985r.; nadto zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych Nr (...) z 2 marca 1987r. w sprawie zakresu działania (...), zarządzenie Nr 2 Kierownika Głównego Inspektoratu Ministra Spraw Wewnętrznych z 25 maja 1988r. w sprawie szczegółowego zakresu działania komórek organizacyjnych (...), zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych (...) z 11 maja 1989r. w sprawie powierzenia podsekretarzom stanu i szefom służb Ministerstwa Spraw Wewnętrznych niektórych zadań MSW i zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 28 listopada 1989r. w sprawie podziału zadań pomiędzy członków kierownictwa MSW.

Zgodnie z zarządzeniem Nr (...) Kierownika (...) z 5 grudnia 1977r. w sprawie szczegółowego zakresu działania komórek organizacyjnych (...) (wydanym na podstawie par.6 zarządzenia Nr (...) Ministra Spraw Wewnętrznych z 18 grudnia 1974r. w sprawie regulaminu organizacyjnego (...)) do zakresu działania Wydziału (...) w którym pełnił służbę J. S., należała kontrola jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych zwłaszcza w zakresie przestrzegania przepisów o organizacji pracy operacyjnej i śledczej, prawidłowości ukierunkowania pracy oraz efektywności stosowanych form i środków w działaniach operacyjnych i śledczych oraz zabezpieczenia tajności i konspiracji operacyjnych, prawidłowości i skuteczności działań rozpoznawczo-zapobiegawczych. Zgodnie natomiast z zarządzeniem Nr (...) Kierownika (...) z 25 maja 1988r. w sprawie szczegółowego zakresu działania komórek organizacyjnych (...) (wydanego na podstawie §4 zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych Nr (...), Wydział (...) zajmował się kontrolą jednostek oraz komórek operacyjnych i śledczych służby bezpieczeństwa, zwiadu (...), (...) i inspektoratów ochrony przemysłu w zakresie m.in. przestrzegania przepisów o pracy operacyjnej, śledczej oraz przepisów dotyczących ochrony wybranych obiektów, prawidłowości ukierunkowania pracy oraz skuteczności i efektywności stosowanych form i środków w działaniach operacyjnych i śledczych zwłaszcza w pracy z tajnymi współpracownikami, w prowadzonych sprawach ewidencji operacyjnej i w postępowaniach przygotowawczych, prawidłowości ukierunkowania pracy i szkolenia oraz sprawowanego nadzoru inspekcji ochrony przemysłu nad strażami przemysłowymi, strażą pocztową, leśną oraz służbą ochrony kolei.

Stosownie do zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 2 marca 1987r. w sprawie zakresu działania (...) do jego zadań należały w szczególności: planowanie i organizowanie kontroli kompleksowych, problemowych i sprawdzających w resorcie spraw wewnętrznych, nadto koordynowanie kontroli prowadzonych przez jednostki organizacyjne Ministerstwa, wypracowywanie form i metod kontroli, ich doskonalenie i upowszechnianie, dokonywanie kontroli jednostek resortu w zakresie sprawdzania sposobu i wyników realizacji decyzji Ministra oraz zgodności działania jednostek organizacyjnych z obowiązującymi przepisami.

Z wymienionych powyżej zarządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zakresu działania członków kierownictwa MSW (Nr 036/80 z 19 września 1980r., Nr 055/81 z 27 listopada 1981r., Nr 027/83 z 12 kwietnia 1983r. Nr 098/83 z 30 grudnia 1983r., Nr 011/85 z 13 lutego 1985r., Nr 051/85 z 18 lipca 1985r.) wynika, że w okresie od 1980r. do 1989r. Główny Inspektorat Ministra Spraw Wewnętrznych podlegał przez cały ten okres bezpośrednio Ministrowi tego resortu. Zgodnie natomiast z zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych Nr (...) z 28 listopada 1989r. w sprawie podziału zadań pomiędzy członków kierownictwa MSW nadzór nad (...) od tego dnia powierzony został pierwszemu zastępcy Ministra.

Powyższe dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron sporu, nie budzą one też wątpliwości co do ich zgodności z oryginalnymi dokumentami, zatem Sąd Apelacyjny zaliczył je do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Przyjmując zatem ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, uzupełnione dowodem z w/w dokumentów, Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie można zgodzić się z rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 2 zaskarżonego wyroku z uwagi na bezpodstawne zinterpretowanie przez Sąd Okręgowy okresu służby J. S. w Głównym Inspektoracie Ministra, jako wyłączającego uznanie, że była to służba w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa (...). Należy bowiem wskazać, że wnioski wyprowadzone przez Sąd Okręgowy z dokonanych ustaleń, jako dowolne i błędne nie znajdują uzasadnionej podstawy faktycznej i prawnej. W zakresie zatem stwierdzenia, że J. S. pełniąc służbę w Głównym Inspektoracie Ministra Spraw Wewnętrznych Wydziale (...) na stanowiskach starszego inspektora, a następnie specjalisty nie był czynnym funkcjonariuszem

organów bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa (...), Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art.233 §1 k.p.c., a w konsekwencji błędnego zastosowania prawa materialnego.

Sąd Okręgowy w przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia ustaleniach wskazał, że Główny Inspektorat Ministra Spraw Wewnętrznych z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa nie został rozwiązany, lecz dalej funkcjonował pod zmienioną nazwą w strukturach Urzędu Ochrony Państwa i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Z tym ustaleniem nie sposób się zgodzić. Zgodnie z art. 129 ust.1 ustawy z 6 kwietnia 1990r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz.U.1990r. Nr 30 poz.180 ze zm.) z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa Służba Bezpieczeństwa została rozwiązana, zaś dokumenty, mienie oraz etaty pozostające dotychczas w dyspozycji Służby Bezpieczeństwa Minister Spraw Wewnętrznych przekazał nowo utworzonym organom centralnym, zgodnie z ich kompetencjami (ust.2 art.129). Minister Spraw Wewnętrznych został zobowiązany do zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy (art.130 ustawy o UOP), zaś funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa zostali z mocy prawa zwolnieni ze służby (art.131 ustawy o UOP). Stosownie do postanowień załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 6 grudnia 1991r. (wydanego na podstawie delegacji zawartej w art. 3 ust. 2 ustawy z 6 kwietnia 1990r. o Urzędzie Ochrony Państwa) w sprawie nadania statutu Urzędowi Ochrony Państwa w strukturze Urzędu nie znalazł się Główny Inspektorat Ministra, lecz Inspektorat Nadzoru, Kontroli i Bezpieczeństwa Wewnętrznego (§ 3 ust. 1 pkt 15) podległy Szefowi Urzędu Ochrony Państwa (podporządkowanemu Ministrowi Spraw Wewnętrznych).

Nie sposób zatem zgodzić się z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną, że rozwiązanie Służby Bezpieczeństwa nie skutkowało zniesieniem Głównego Inspektoratu Ministra. Jednostka powołana do wykonywania zadań kontrolnych w resorcie spraw wewnętrznych na szczeblu centralnym - w demokratycznym państwie prawnym - nie była funkcjonującą w dalszym ciągu tą samą instytucją (...), powołaną do realizacji takich samych, jak przed rozwiązaniem służby bezpieczeństwa, zadań. Nie ulega wszakże wątpliwości, na co wskazuje analiza przytoczonych wyżej dokumentów, że Główny Inspektorat Ministra w okresie, gdy pełnił w nim służbę odwołujący się, była instytucją centralną, podległą bezpośrednio Ministrowi, powołaną do sprawowania bezpośrednio, merytorycznej kontroli funkcjonowania Służby Bezpieczeństwa w zakresie pracy operacyjnej i śledczej, decydującą o kierunkach, celach, metodach podejmowanych działań przez inne jednostki centralne tej Służby, jak również jej jednostki terenowe.

Uwzględniając powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie było uzasadnionych podstaw do zmiany decyzji organu rentowego z 19 października 2009r. w zakresie dokonanym w punkcie 2 zaskarżonego wyroku. Organ rentowy bowiem prawidłowo uznał, że służba odwołującego się w okresie od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. (do końca służby J. S. w resorcie) była służbą w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art.2 ust. pkt 5 w związku z art. 2 ust.3 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa (...). Główny Inspektorat Ministra Spraw Wewnętrznych w okresie służby J. S. stanowił bowiem instytucję centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, która jako jednostka Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, podlegała z mocy prawa rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa. Dlatego też zakwalifikowanie powyższego okresu J. S. dokonane przez organ rentowy było właściwe, zgodne z dyspozycją art. 15b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) (Dz.U. z 2013r. poz. 667 ze zm.), który stanowi, że w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa (...) i która pozostawała w służbie przed 2 stycznia 1999r.,

emerytura wynosi 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990.

Odnosząc się do sformułowanych w apelacji chybionych zarzutów, wskazać natomiast należy, że na mocy art. 2 ustawy z 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. nr 24, poz. 145, zwanej dalej ustawą z 23 stycznia 2009r.) po art. 13 w ustawie z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) (Dz.U. z 2013r., poz. 667, ze zm.) dodany został art. 13a, który stanowi, że na wniosek właściwego organu emerytalnego, Instytut Pamięci Narodowej sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Natomiast zgodnie z ust. 5 i 6 tego artykułu, przekazana przez IPN informacja o przebiegu służby jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzonym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, o których mowa w art. 12 i do tej informacji nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, a zatem nie podlega ona zaskarżeniu w postępowaniu administracyjnym.

Należy wskazać, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 11 stycznia 2012r. (sygn. akt K 36/09) orzekł, że „art. 13a ust. 6 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) jest zgodny z art.77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. W uzasadnieniu swojego wyroku Trybunał m.in wskazał, że „...jeśli decyzja organu emerytalnego zostanie zaskarżona, to o ostatecznym ukształtowaniu praw emerytalnych byłego funkcjonariusza organów bezpieczeństwa PRL można dopiero mówić po przeprowadzeniu stosownego postępowania przed sądem powszechnym. Należy podkreślić, że sąd powszechny nie ogranicza się w takim wypadku do kontroli decyzji organu emerytalnego z punktu widzenia jej legalności, jak ma to miejsce w przypadku kontroli dokonywanej przez sąd administracyjny. Wręcz przeciwnie – sąd powszechny rozstrzyga merytorycznie co do istoty sprawy. Nie ulega więc wątpliwości, że w toku postępowania sądowego, z zastosowaniem wszelkich środków dowodowych, może nastąpić także weryfikacja informacji, o której mowa w art. 13a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Dla oceny przez sąd zasadności obniżenia świadczenia emerytalnego byłego funkcjonariusza organów bezpieczeństwa PRL nieodzowne jest ustalenie stanu faktycznego mającego bezpośredni wpływ na ponowne ustalenie przez organ emerytalny świadczeń w tym zakresie. Sąd powszechny ma zatem obowiązek oceny całego materiału dowodowego łącznie z treścią informacji IPN”.

Wobec powyższego zarzut apelującego naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 13a ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) w powyższym jedynie aspekcie jest chybiony.

Uwzględniając zatem ocenę zebranych w sprawie dowodów oraz rozważania prawne, Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że okresy służby J. S. w zakresie wymienionym w punkcie 2 zaskarżonego wyroku bezzasadnie został wyłączony z podstawy faktycznej decyzji pozwanego organu poprzez zastosowanie przez Sąd Okręgowy do wyliczenia podstawy emerytury odwołującego się za ten okres wskaźnika 2,6%, skoro odwołujący się pozostawał w tych okresach funkcjonariuszem organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art.2 ustawy z 18 października

2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (...), wykonującym czynnie służbę.

Do wskazanego zatem okresu służby J. S. należało zastosować, tak jak to uczynił pozwany organ, art.15b ust.1 pkt 1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) uznając dla potrzeb wyliczenia wysokości należnego odwołującemu się świadczenia, że staż emerytalny w spornym okresie powinien być wyliczony przy zastosowaniu współczynnika 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Apelacyjny uwzględniając apelację organu, na podstawie art.386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 oddalając odwołanie J. S. od decyzji dotyczącej okresu służby od 15 kwietnia 1982r. do 10 lutego 1990r. (punkt II wyroku). O kosztach zastępstwa prawnego organu rentowego w zakresie minimalnym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.98 k.p.c. ustanawiającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz.490).

Sędziowie : Przewodnicząca:

SA (...)

SO(...)